

Γερμανία

“Με πρότυπο Ελλάδα, Γαλλία”

συνέχεια από τη σελίδα 11

Για εμάς, μέσα στην περίοδο της κρίσης, αυτό σημαίνει τα εξής:

Η Die Linke δεν επιτρέπεται να μπει στην κυβέρνηση, πρέπει να παραμείνει μια δυνατή αντιπολίτευση στη βουλή και στον δρόμο. Για αυτή την κατεύθυνση παλεύω εγώ μέσα στο αριστερό κόμμα.

Μια αριστερή πολιτική μπορεί να λειτουργήσει μόνο σε επαφή με τον κόσμο στους χώρους δουλειάς και στο δρόμο. Χωρίς την επαφή με το κίνημα δεν μπορεί ούτε η δουλειά στο κοινοβούλιο να λειτουργήσει.

Πρέπει να γίνουμε η φωνή των κοινωνικών κινημάτων στη βουλή και ταυτόχρονα ο κινητήρας αυτών των αγώνων.

Για αυτό στεκόμαστε στο πλευρό των φοιτητών και των μαθητών που κάνουν αυτή τη βδομάδα αποχή ενάντια στην επιβολή διδασκτρών στα πανεπιστήμια (1000 Ευρώ το χρόνο) και για μια καλύτερη παιδεία.

Το Πανεπιστήμιο του Φράμπουργκ, της πατρίδας μου, είναι από την περασμένη δευτέρα κατελημμένο. Την Τρίτη πάνω από 5000 άνθρωποι διαδήλωσαν στους δρόμους του Φράμπουργκ και δεκάδες χιλιάδες στις άλλες πόλεις της Γερμανίας.

Η Die Linke οργάνωσε από κοινού με το φιλερηνικό κίνημα τις κινητοποιήσεις ενάντια στη σύνοδο κορυφής του NATO στο Στρασβούργο τον περασμένο Απρίλη. Η ερχόμενη βδομάδα θα είναι βδομάδα δράσης ενάντια στην επιμήκυνση της παραμονής του γερμανικού στρατού στο Αφγανιστάν με εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα.

Και παλεύουμε ακόμα για την νομιμοποίηση της πολιτικής απεργίας που είναι σήμερα στη Γερμανία παράνομη. Παλεύουμε μέσα στα συνδικάτα για να εξασφαλίσουμε τη δυνατότητα να οργανώνουμε πολιτικές διαμαρτυρίες και δράσεις μέσα στους χώρους δουλειάς, δράσεις που θα πρέπει να στοχεύουν στην γενική απεργία -όπως έχει γίνει πολλές φορές στην Ελλάδα και τη Γαλλία. Είσατε το πρότυπό μας!

Γιατί μόνο μέσα από τον αγώνα στο δρόμο μπορούμε να αλλάξουμε το σύστημα. Ευχαριστώ πολύ.

Ευχαριστώ για την πρόσκληση στη σημερινή σημαντική διεθνή εκδήλωση. Θα ήθελα να τοποθετηθώ πάνω στα βασικά ζητήματα της εκδήλωσης, έτσι όπως περιγράφεται στον τίτλο.

Η κρίση του καπιταλισμού. Είμαστε σε μια περίοδο που δεν φαίνεται ορατά το τέλος της. Ακόμα και με τις προβλέψεις των αστών αναλυτών, ακόμα και αν υπάρξει ανάκαμψη των ρυθμών ανάπτυξης θα είναι περισσότερο ανάπτυξη της κερδοφορίας, ενώ ταυτόχρονα οι κοινωνικές αντιθέσεις θα οξύνονται.

Δεν πρόκειται βέβαια για το τέλος του καπιταλισμού, που ποτέ δεν έρχεται με αυτόματο τρόπο, δεν πρόκειται όμως σε καμιά περίπτωση, όπως λέει η ρεφορμιστική αριστερά για μια συνηθισμένη κυκλική κρίση. Πρόκειται για μια κρίση όλου του μοντέλου που οικοδομήθηκε τα τελευταία τριάντα χρόνια και ονομάστηκε νεοφιλελεύθερο στην τρέχουσα ορολογία και υπηρέτησαν όλες οι κυβερνήσεις κεντροαριστερές ή νεοσυντηρητικές-νεοφιλελεύθερες.

Πρόκειται για μια εκδήλωση, κατά τη γνώμη μας, των θεμελιακών αντιφάσεων του καπιταλισμού, της κοινωνίας της ατομικής ιδιοκτησίας και της εκμετάλλευσης. Είναι πάνω από όλα, η παρούσα κρίση, μια κρίση του βαθμού εκμετάλλευσης που εκτοξεύθηκε τα τελευταία τριάντα χρόνια επιβάλλοντας μαζική φτώχεια, ανεργία και ημιανεργία, ελασताσφάλεια για εκατομμύρια ανθρώπους. Είναι ταυτόχρονα μια κρίση του μοντέλου καπιταλιστικής ανάπτυξης και συσσώρευσης του κεφαλαίου που προσκρούει πιο φανερά παρά ποτέ στα οικολογικά όρια του πλανήτη.

Είναι τρίτον, μια κρίση του πολιτικού συστήματος που αντιδραστικοποιείται, αδυνατώντας να στρατεύσει σε ένα νέο αστικό ιδεώδες τα εκατομμύρια των εργαζόμενων ή έστω να ενσωματώσει τη λαϊκή δυσανεμία. Και είναι, τέταρτο, μια κρίση των διεθνών σχέσεων του καπιταλισμού και της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και των ολοκληρώσεων καθώς φαίνεται ότι στο έδαφος της κρίσης οξύνεται σε τεράστιο βαθμό ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και ο παγκόσμιος και ειδικά μέσα στην ΕΕ, η οποία με τη σειρά της, γίνεται όλο και πιο καθοριστικά ο οικονομικός και πολιτικός βραχίονας του κεφαλαίου στην επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους. Τα παραδείγματα που ειπώθηκαν από τους συντρόφους πριν, από τη Μαρία και από το Λεμέτρ, για το Αφγανιστάν, τις σχέσεις ΗΠΑ-Κίνας κλπ, ήταν πολύ αποκαλυπτικά δεν χρειάζεται να προσθέ-

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΡΑΓΑΝΙΓΟΣ, ΝΑΡ

σει κανείς άλλα πράγματα.

Δεύτερον, σε αυτά εδώ τα πλαίσια δεν μπορεί κατά τη γνώμη μας να υπάρξει άλλη μορφή διαχείρισης του καπιταλισμού, φιλολαϊκή, κενυσιανή, δεν μπορεί να υπάρξει ένα «New Deal» τα επόμενα χρόνια, πράγμα που αποτελεί τη βάση της ιστορικής κρίσης της σοσιαλδημοκρατίας. Η ίδια η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία έχει με τη σειρά της ιστορικά μεταλλαχθεί. Δεν είναι ότι η σοσιαλδημοκρατία δεν ήταν πάντα κόμμα της αστικής διαχείρισης. Ήταν, όπως είναι και σήμερα. Όμως σήμερα, παρόλο που από άποψη πολιτικής απεύθυνσης αναφέρεται ακόμα προνομιακά στην εργατική τάξη, η ιδεολογία της, η πολιτική της, η οργανωτική της δομή, η σχέση της με τα συνδικάτα, όπως σε σημαντικό βαθμό και τα ίδια τα συνδικάτα, θα πούμε παρακάτω, στα ανώτερα ιδίως επίπεδά τους, έχουν αποκτήσει βαθιούς οργανικούς δεσμούς με τα δίκτυα του κράτους και του κεφαλαίου και έχουν μεταλλαχθεί από τα μαζικά κόμματα της προηγούμενης φάσης του καπιταλισμού σε μηχανισμούς συμφερόντων. Υπό την έννοια αυτή, απορρίπτουμε όπως και οι άλλοι σύντροφοι, κάθε πολιτική συνεργασία με τη σοσιαλδημοκρατία, τη θεωρούμε τμήμα του αστικού μπλοκ εξουσίας, παρόλο που επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε ρήγματα στη βάση της μέσα στους αγώνες.

Υπό αυτές τις συνθήκες η αντικαπιταλιστική αριστερά αντιμετωπίζει νέα καθήκοντα. Το πρόβλημα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν είναι στην παρούσα φάση ένα πρόβλημα τακτι-

κής, συμμαχιών ή απλά συμμετοχής στα κινήματα – σε αυτά έγιναν κάποιες νύξεις. Κατά τη γνώμη μας, η νέα φάση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς προϋποθέτει το λύσιμο μιας σειράς σημαντικών ζητημάτων – ένα πλέγμα ζητημάτων έχουμε μπροστά μας να λύσουμε – όχι βέβαια εσωστρεφώς, αλλά πάντα με αναφορά στην κοινωνία, την εργατική τάξη και τους αγώνες.

Στρατηγική

Το κίνημα και η αντικαπιταλιστική αριστερά έχουν να αντιμετωπίσουν πρώτα απ’ όλα τα προβλήματα της στρατηγικής. Γιατί, ενώ από τη μια η κρίση του καπιταλισμού αναδεικνύει την ανάγκη μιας άλλης κοινωνίας σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής, από την άλλη μεριά αυτή η σοσιαλιστική-κομμουνιστική προοπτική είναι αδύναμη και υπονομευμένη στα μάτια των μαζών. Υπό αυτή την έννοια, το ζήτημα της κομμουνιστικής ταυτότητας και προοπτικής είναι καθοριστικό στις σημερινές συνθήκες. Γιατί η συνολική απάντηση στο καθολικό χαρακτήρα της κρίσης και των αντιθέσεων του καπιταλισμού που οξύνονται προϋποθέτει το στρατηγικό επανεξοπλισμό του κινήματος και την αναγέννηση-ανανέωση της σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής.

Είναι δεύτερο, πρόβλημα πολιτικού προγράμματος, γιατί αν συμφωνούμε από τη μια μεριά ότι δεν μας αρκεί σήμερα ένα πρόγραμμα άμεσων εργατικών διεκδικήσεων, ούτε πιστεύουμε ότι μπορεί να αποτελέσει απάντηση στην κρίση ένα νεοκενυσιανό πρό-

γραμμα, μας χρειάζεται από την άλλη μεριά ένα πολιτικό πρόγραμμα που να ανεβάζει την πάλη των εργαζόμενων ως το επίπεδο του πολιτικού συνολικού αγώνα ενάντια στη μεγάλη καπιταλιστική ιδιοκτησία, την ΕΕ και το κράτος, συνδέοντας όμως το σημερινό επίπεδο συνειδησης και συσχετισμού μέσα στον κόσμο της δουλειάς με την αυριανή μας προοπτική.

Είναι, τρίτο, πρόβλημα ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος, πρώτα απ’ όλα του εργατικού, καθώς εκατομμύρια εργαζόμενων, πρώτα απ’ όλα της ελαστικής εργασίας και των μεταναστών είναι έξω από τα συνδικάτα, τα οποία έτσι, ιδιαίτερα στα ανώτερα κομμάτια τους, γίνονται γραφειοκρατικά και συντηρητικά, ευθυγραμμισμένα με την κυβερνητική πολιτική, όπως βλέπουμε τώρα τελευταία, πιο χαρακτηριστικά και στην Ελλάδα.

Είναι, τέταρτο, πρόβλημα επικοινωνίας και δρόμων επαφής και κοινής δράσης με το διάχυτο και αντιφατικό νεολαϊστικό και εργατικό ριζοσπαστισμό που όπως έδειξε και ο δικός μας Δεκέμβρης και η γρήγορη ανάπτυξη των αντιστάσεων μετά την ανάληψη κυβερνητικής εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ, δείχνει να αναπτύσσεται. Υπό την έννοια αυτή, είναι σημαντικό να επιδιώκουμε εμείς και να πετυχαίνουμε την κοινή δράση στο κίνημα απευθυνόμενοι και στις δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, μέσα από την όποια κοινή δράση και δρόμους πάλης θα μπορέσουμε να πετύχουμε ρήγματα στα ρεύματα αυτά.

Πέμπτο, είναι πρόβλημα ενότητας των ίδιων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς που υπερβαίνοντας τις μερικότητές τους, βάζοντας εκ νέου στη δοκιμασία της ζωής τις ίδιες τους τις ιστορικές αξίες, αξίζει να επιχειρήσουν μια νέα σύνθεση στην κατεύθυνση της οικοδόμησης της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς του 21ου αιώνα.

Αντιμετωπίζοντας αυτό το πνεύμα των προβλημάτων με φιλοδοξία, επιδιώκουμε σε αυτήν την προοπτική να εγγράψουμε το ελπιδοφόρο εγχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ξέροντας ότι έχουμε κάνει πολύ λίγα, φιλοδοξώντας όμως να κάνουμε πολύ περισσότερα, σε ένα μέλλον μεγάλων κοινωνικών αναμετρήσεων και ανακατατάξεων στο οποίο ελπίζουμε ότι οι προσπάθειες αυτές θα μπορούν να περάσουν σε νέες πολύ μαζικότερες και ωριμότερες στιγμές.

συνέχεια από τη σελίδα 9

Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, οδήγησε σε μια κυβέρνηση απόλυτης πλειοψηφίας του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Παρόλο που κυβέρνησαν τη χώρα χωρίς να έχουν τον παραμικρό περιορισμό από το Κοινοβούλιο, εφάρμοσαν μια κοινωνική και οικονομική πολιτική βασισμένη στους ίδιους άξονες και τις ίδιες αξίες όπως όλες οι άλλες νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο κόσμος με την ψήφο του απέρριψε μια δεξιά κυβέρνηση και αυτό που πήρε ήταν μια δεξιά πολιτική.

Η προδοσία της εμπιστοσύνης πολλών ψηφοφόρων και οι σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις που είχαν τα κυβερνητικά μέτρα πάνω στην καθημερινή ζωή και στο επίπεδο διαβίωσης των ανθρώπων, πυροδότησαν μια ισχυρή αντίσταση και μαζικές διαδηλώσεις στους δρόμους. Ήταν η σταθερή μας αντίθεση

στις δεξιές πολιτικές της κυβέρνησης του Σοσιαλιστικού Κόμματος και η αφοσίωσή μας στα αιτήματα των διαδηλωτών που προκάλεσαν μεγαλύτερη προσοχή και υποστήριξη στις πολιτικές εναλλακτικές λύσεις που παρουσιάζαμε. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα στις πρόσφατες εκλογές έχασε πολλές ψήφους και βουλευτές και μαζί έχασε και την απόλυτη πλειοψηφία. Το καλό μας εκλογικό αποτέλεσμα, σχεδόν 10%, τριπλασίασε την παρουσία μας στο Ευρωκοινοβούλιο από 1 σε 3 ευρωβουλευτές και διπλασίασε την παρουσία μας στο εθνικό κοινοβούλιο, από 8 σε 16 βουλευτές.

Αγαπητοί σύντροφοι,

Πληροφορηθήκαμε ότι η συγκέντρωσή σας θα είναι αφιερωμένη στη μνήμη του αγαπημένου συντρόφου Κρις Χάρμαν, που πολύ πρόσφατα έφυγε από τη ζωή. Ολοι γνωρίζαμε τον Κρις, τον διαρκή

ακτιβισμό του και το πραγματικό ενδιαφέρον για τους εργατικούς αγώνες σε όλο τον κόσμο. Ολοι διαβάσαμε τα βιβλία του και υπήρξε ένας από τους πιο παραγωγικούς συγγραφείς της σύγχρονης Αριστεράς. Ολοι θαυμάζαμε την εκτεταμένη και βαθιά γνώση του για την ιστορία του σοσιαλιστικού κινήματος. Σημειώστε, σας παρακαλώ, ότι θέλουμε να θεωρείτε ότι συμμετέχουμε πλήρως σε αυτόν τον δίκαιο φόρο τιμής στη μνήμη ενός μεγάλου φίλου και μεγάλου επαναστάτη.

Σας ευχόμαστε καλή δουλειά. Κρατήστε μας ενημέρους για το αποτέλεσμα της συζήτησης και σχετικά με μελλοντικές πρωτοβουλίες τις οποίες θέλουμε να παρακολουθήσουμε στενά και να συμμετάσχουμε ενεργητικά.

Επαναστατικούς χαιρετισμούς

Ρενάτο Σοέιρο